

Onder water

Tadek Kopala

Colofon

© 2024 Droomvallei Uitgeverij, Tadek Kopala

Eerste Epub-uitgave oktober 2024

Tekst: Tadek Kopala

Coverontwerp: Esther van der Ham

Vormgeving: Droomvallei Uitgeverij

<http://www.prachtboeken.nl>

ISBN: 978-94-93314-45-0

Papieren uitgave ISBN: 978-94-93314-43-6

Alle rechten voorbehouden.

*In the nighttime when the world is at its rest, you will find me in the place I
know the best*

-Paul Kalkbrenner: Sky and Sand

Voor mijn lieve snoeppepoepe

Deel I

Hoofdstuk 1

De karpers krioelden in de vijver. Sommigen zwart met wit en anderen volledig oranje; een enkeling kilo's zwaar en een deel het formaat van een goudvis. De bekjes gingen aan de oppervlakte open en dicht en telkens als een schoonmaker langsliep, schoten ze en groupe naar de kant en zaten elkaar zo op het lijf dat sommigen boven water kwamen te liggen of zelfs op de kant werden geduwd.

Eén van de kraanvogels in het verblijf erachter sloeg zijn vleugels uit en hipte om een ander dier heen dat één poot optilde en met zijn snavel pikte. De rest van de groep stond in een hoek in de schaduw terwijl hun kroontjes op en neer gingen in de bries.

Taylor zat in een McDonald's in de dierentuin en bekeek de vissen en vogels door het raam. Zijn fleece werkvest was handig om de ijskoude airco in het restaurant tegen te houden. Bij binnenkomst was het alsof hij vanuit de hitte een supermarkt instapte waar de koude lucht ook altijd op standje *vrieskist* stond. Ondanks dat was de dennengeur van de schoonmakers deze ochtend sterk aanwezig.

De klok in de keuken gaf halfacht aan, wat inhield dat het nog een uur zou duren voordat de nijlpaarden met hun neuzen tegen de deuren van het binnenverblijf begonnen te duwen.

Uit de speakers boven de toonbank kwam trommelmuziek waarbij hij altijd een vrouw voor zich zag die in een topje en rok van doek heupwiegende bewegingen maakte.

Sara kwam met een gevulde koffiepot naar hem toe gewaggeld. 'Kom je een keer hier ontbijten?' vroeg ze en schonk een mok met een grote, gele M vol.

'Nee, ik wacht op Kim.'

'O, ik zie jullie vrijwel nooit hier.'

‘Ik weet het ook niet. Ze vroeg of ik hier naartoe kon komen.’

De restaurantmedewerkster leunde op de tafel en kon op die manier net ver genoeg bukken om Stubby over zijn kopje te aaien. Taylors teckel kwispelde, maar bleef wel languit op zijn zij liggen. ‘Als het een verrassingsontbijt is, had ze dat van tevoren moeten laten weten, hoor.’

‘Lijkt me niet.’

Steunend op haar bovenbeen kwam Sara omhoog. ‘Je maakt me wel nieuwsgierig.’

‘Het zal wel loslopen. Ik denk dat ze gaat vragen of ik in haar vakantie wat taken bij de olifanten wil overnemen.’ Hij nam een slok koffie die net niet te heet was om te drinken. Het resulteerde in een hap van zijn eigen haar. Sara haalde een elastiekje uit haar zak dat Taylor hoofdschuddend weigerde.

‘Maar die vraag kan niet via de app?’

‘Blijkbaar niet.’

Ze knikte. ‘Klinkt als het begin van een goed boek als je het mij vraagt. Ik ben net door de hele reeks van *The Seven Sisters* heen. Heerlijk, elke avond in bed lezen. Soms is het al vier uur als ik het licht uit doe.’

Taylor knikte en draaide de beker aan het oor rond.

‘Vrouw heeft schokkende mededeling voor een vriend en vraagt hem om naar een geheime locatie te komen.’

‘Je bedoelt deze ontzettend geheime plek met die enorme M op het dak?’

‘Dame kan na drie maanden haar buikje niet meer verbergen en moet de vader op de hoogte stellen.’ Er ging een siddering door haar lijf.

Stubby stond op en schudde zich uit waardoor zijn oren tegen zijn kop klapperden. ‘Je hond voelt ook aan dat er iets staat te gebeuren. Ze is in de buurt. Hopelijk gaat ze niet vertellen dat ze een andere baan heeft. We gaan nooit meer zo’n goede olifantenver-

zorgster vinden.’ Sara waggelde terug naar de toonbank waar haar achterwerk net tussen de klapdeurtjes door kon. De contouren van haar oma-ondergoed waren onder de grijze broek te zien.

Taylor zuchtte en haalde een antidepressivum uit zijn broekzak. Venlafaxine, 75 milligram. Hij schudde de capsule bij zijn oor, die klonk als een mini-sambabal, en slikte het medicijn met een slok koffie weg. Het kon best dat Kim ging stoppen. In welk jaar van haar opleiding zat ze? Het derde? Of al in het laatste? Misschien had ze een baan als dierenfysio aangeboden gekregen? Of een betaalde stageplek met uitzicht op meer? Als dat het geval was, zou het flink wennen worden in het park zonder haar aanwezigheid. Misschien werd het dan tijd om ook verder te zoeken.

Stubby blafte en trippelde naar de deur. Zijn staart zwierde zo uitvoerig dat heel zijn kontje op en neer ging.

Terwijl Kim langs de ramen liep, schoten de karpers naar de kant en volgden haar. Twee vissen werden op het droge geduwd. Toen de olifantenverzorgster bijna bij de deur was, vlogen de kraanvogels naar de ingang van het verblijf waar ze op een kluitje tegen het gaas duwden.

Alsof er een föhn werd aangezet, blies warme lucht over Taylors enkels terwijl Kim de deur sloot en op de mat hurkte. ‘Het is goed, lieverd,’ zei ze en wreef over haar gezicht. Ze stond op en verdween in de wc. De klapdeur zwiepte. Stubby moest naar achteren lopen om niet geraakt te worden.

Waarom vluchtte ze het toilet in als ze hem speciaal had gevraagd om naar het restaurant te komen? Ze droeg ook geen werkkleding. Ging ze dan werkelijk stoppen? Het zou kunnen. Normaal had ze op het werk een knot of staart en nu hingen de bruine lokken tot ver op haar rug. Taylor nam de laatste slok koffie en bekeek de twee vissen die spartelend hun weg terug naar het water vonden. Stubby stond met zijn voorpootjes tegen de deur en kwispelde nog steeds uitvoerig. ‘Ja, we gaan al kijken,’ zei hij en liep naar de wc.

‘Kim?’ Ze stond bij de wastafel en depte haar wang met een papieren zakdoekje. Haar grote bril lag op het sanitair en de bloeddoorlopen ogen staarden via de spiegel terug. ‘Gaat het wel?’

‘Geweldig,’ zei ze snikkend.

‘Wil je dat ik je even alleen laat?’

‘Nee, kom maar.’

Hij liep naar binnen en ging naast de stenen wasbak zitten die als een schaal voor de spiegel stond. De dennengeur was in deze ruimte nog prominenter aanwezig en er stonden natte strepen en een waar-schuwingsbordje op de vloer.

‘Sorry dat ik zo aan het jammeren ben, lieve schat.’ Ze haalde Stubby aan die zijn voorpootjes tegen haar been zette. ‘Ik dacht dat ik het wel zou redden zonder dat mijn mascara weer zou uitlopen.’

Uit haar schouder tas stak een groene mouw. Ze ging wel werken. Tenzij ze het kwam inleveren, dat kon ook het huilen verklaren. ‘Wat is er aan de hand? Kan ik iets te drinken voor je halen?’

Kim zuchtte en leunde aan weerszijden van de wasbak. ‘Laten we zeggen dat sommige mannen thuis een gazelle hebben, maar er voor de fun een wrattenzwijn bij moeten nemen.’

In de aangrenzende keuken viel iets wat voor gekletter zorgde, gevolgd door een geschreeuwde verontschuldiging.

‘Wat zeg je nou?’ vroeg Taylor.

‘Nou, precies wat ik zeg. Dat sommige mongolen van gasten een prachtige, gracieuze gazelle thuis hebben en als die een keer wat minder frivol is, ze meteen een wrattenzwijn moeten vinden om zich op uit te leven.’

Stubby blafte en ging zitten.

‘Je bedoelt dat-’

Ze knikte. ‘Ik heb het zelf uitgemaakt. Gisteren kwam hij opnieuw veel te laat bij me aan, stinkend naar sigaretten en vrouwenparfum. Weer een lulverhaal dat hij met zijn vrienden in de kroeg was geweest.’ Ze zette een stemmetje op: ‘Sorry, schat, het was zo

gezellig, helemaal de tijd vergeten. De wedstrijd liep ook nog uit en alle mannen waren er. Voortaan beloof ik dat ik bel.' Ze maakte een schetend geluid met haar tong.

'Weer?' vroeg Taylor.

'Ik vertel ook niet altijd alles.'

'Maar waarom moest ik dan zo vroeg hierheen komen?'

Ze zuchtte. 'Gewoon, omdat ik het jou face to face wil vertellen voordat heel het park het weet en er een stille tocht komt met een klaagzang en weet ik veel wat nog meer.' Ze liep naar een hokje en ging op de bril zitten. 'Jij luistert altijd zo goed zonder vragen te stellen. Ik kan lekker tegen je klagen zonder dat je dat vervelend vindt. Gewoon, ik weet niet, iemand die altijd voor me klaarstaat, alsof je mijn broer bent, of zo.'

De teckel liep naar het hokje en bleef op de drempel staan.

'Dus toen je gisteren appte was het al uit?' vroeg Taylor.

'Ja, toen was hij al een paar uur weg.' Ze snoot haar neus. 'Ik heb even wat minder tijd met die drukke studie en werken en meteen moet hij gaan shoppen. Al voelt het ook wel als een opluchting dat ik hem kwijt ben.'

Taylor knikte.

'Maar goed, ik ga even omkleden.' Ze liep naar de wastafel om haar tas te pakken en ging weer terug het hokje in waar ze de deur sloot.

De woorden moesten even bezinken voordat ze werkelijk tot Taylor doordrongen. Het was uit met John? Na een relatie van zes jaar was het over met die nepgitarist met zijn gebleekte bek? De loser die alleen maar op zijn gitaar tokkelde in plaats van Kim aandacht geven. Eerst zichzelf moest horen spelen voordat hij de moeite nam om zijn vriendin te zoenen. Die spierwitte anus was weer vreemdgegaan en had Kim dus al meermaals bedrogen? Taylor nam een paar slokken water uit de kraan en depte zijn kin met de mouw van het vest. 'Maar ... je gaat toch niet werken?' vroeg hij.

Kims witte truitje verscheen op de deur, gevolgd door de lichte spijkerbroek. ‘Jawel, ik heb nu meer behoefte om bij mijn schatjes te zijn dan ooit.’

Voordat zijn hoofd een voorstelling van het beeld aan de andere kant kon maken, keek Taylor weg en aaide Stubby door zijn ruwe vacht. De hond was ondanks de airco nog steeds aan het hijgen. Vocht uit zijn bek druppelde op de vloer. ‘Maak je nou eens niet zo druk, vent. Die eekhoorns zijn als de dood, dat weet ik zeker.’

‘Kut John! Loser die me zes jaar van mijn leven heeft gekost. En al die tijd maar rondhangen met die groupiesletten van zijn band.’ Er klonk gerinkel, gestamp en een rits die dicht ging. Taylor liep naar de kraan en hield zijn handen eronder tot het water ijskoud was.

Kim zette weer een stemmetje op: ‘Nee, schatje, ik hou zoveel van jou, jij bent de enige voor me. Tuurlijk wil ik met je trouwen, niets liever. Over een paar jaar krijg ik promotie, dan hebben we al het geld van de wereld voor een droombruiloft. Dat je lekker stikt in de tong van zo’n gothic sloerie.’ Het hokje ging open en klapte weer dicht.

Ondertussen gooide Taylor koud water in zijn gezicht en hij dronk nog wat uit de kraan.

‘Ben je er nog?’ vroeg Kim en maakte een paardenstaart. Ze droeg nu een zwarte spijkerbroek en groene werkpolo.

‘Ja, ja,’ zei Taylor. ‘Ik probeerde me voor te stellen hoe rot dat gesprek gisteren moet zijn geweest.’

‘Viel wel mee, hoor. Ik heb hem gewoon een half uur vol gescholden en toen buiten geschopt.’

‘Beetje zoals net dus?’

Er werd een toilet doorgetrokken in de mannen-wc, gevolgd door het geluid van stromend water.

‘Zoiets, ja, maar nu ben ik het kwijt,’ zei ze en toonde een brede neplach. ‘Bedankt voor het luisteren.’ Ze spreidde haar armen.